

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐγκαταλελειμμένα.

[Συνέχεια]

Γ'

Ὁ Μαρκήσιος ἦτο μόνος.

Στιγμί τινες παρήλθον.

Μονότονον ἄσμα ἠκούσθη μακρόθεν, ἄσμα μαύρου ἐρχομένου ἐκ τῆς παραλίας καὶ διευθυνομένου πρὸς τὴν σκιάδα.

Ἦτο ψαλμὸς θραδὺς καὶ ρυθμικός, οὐ δὲν ἠδύνατό τις νὰ διακρίνη τὰς λέξεις.

Ὁλίγον κατ' ὀλίγον τὸ ἄσμα ἔπαυσε καὶ ἡ σιγὴ ἐβασίλευσεν ἐκ νέου.

Εἶτα, εἰς ἀπόστασιν τινα ἐκεῖθεν οἱ ξηροὶ κλάδοι ἔτριξαν ὑπὸ τὰ βήματα διαβάτου καὶ ἀπαισία κεφαλὴ ἐφάνη μεταξύ δύο συστάδων ἰνδοκαλάμων.

Ἦτο κεφαλὴ Κάρρου.

Ὁ Κάρρος, γέννημα μιγάδος καὶ μαύρης, παριστᾷ τὸν πρῶτον βαθμὸν τῆς μελανότητος μετὰ τοὺς μαύρους. Ἄτιμον προῖόν, μετέχον τῶν δύο φυλῶν, παραμορφὸν ἀμφοτέρας, ὡς νὰ ἔλαβεν ἐξ αὐτῶν μόνα τὰ ἐλαττώματα, ἀποπτύον τὰ προτερήματά των.

— Οὐδεὶς ! εἶπεν ὁ Κάρρος, ἀφοῦ ἐξήτασε τὰς πυκνάς συστάδας τῶν δένδρων.

Τότε ἀνερριχθήτω ὡς ὄφεις μέχρι τοῦ ἐξώστου, ὅπου ὁ μαρκήσιος ἀνεπαύετο καὶ κρατούμενος ἐκ τῶν ξυλίνων κιγκλίδων, αἵτινες τὸν περιεκύκλουν, τὰς διήλθε τόσον ἐλαφρῶς, ὥστε οὐδεὶς θόρυθος ἠκούσθη, οὐδὲ φύλλον κληματίτιδος ἐσείσθη.

Ἡ θύρα τῆς σκιάδος ἦτο κλειστή.

Μικρὸν παράθυρον κρυπτόμενον ὑπὸ τὰ ἄνθη καὶ τοὺς κλάδους ἦτο μόνον ἀνοικτόν.

Ὁ Κάρρος ὑψώθη μέχρι τοῦ μόνου ἐκείνου ἀνοίγματος καὶ τὸ εἶδεχθὲς ὄμμα του, ἐβυθίσθη εἰς τὴν σκιάδον τοῦ ἀγροτικού ἐκείνου κοιτῶνος.

Ἀπαισιος μορφασμὸς ἐπεφάνη ἐπὶ τοῦ τρομεροῦ ἐκείνου προσώπειου.

— Εἶναι ἐκεῖ, ἐκεῖ εἶναι καὶ κοιμᾶται !

Ἐστρεψε τὴν κεφαλὴν, ἔθηκε τὸν δάκτυλον εἰς τὸ στόμα καὶ ἕτερος μαῦρος, ἀλλὰ καταμέλανος οὗτος ὡς ὁ ἔβενος, ἐφάνη παραμερίζων τοὺς ἰνδοκαλάμους, ὡς εἶχε πράξει καὶ οὗτος.

Δι' ἐνὸς νεύματος καὶ μιᾶς λέξεως τὸν ἐκάλεσε.

— Κικέρων !

Ὁ μαῦρος διὰ τῆς αὐτῆς μεθόδου προσήλθε πλησίον τοῦ ὁδηγοῦ του.

Ἐφερὲν ὑπὸ τὸν βραχίονά του κάλαθον ἐκ λίγου, ἐρμητικῶς κεκλεισμένον.

Ὁ Κάρρος τῷ εἶπε τι χαμηλοφώνως δεικνύων διὰ τοῦ δακτύλου τὸν ὑπώπτοντα.

— Αὐτὸς εἶναι, ἐμπρός, Κικέρων, κέρδισε τὰ χρήματά του.

Ἐκεῖνος, δὲν ὁ Κάρρος ὠνόμασε Κικέρων, ἐσπόγγισε μὲ τὴν χεῖρα τὸ μέτωπον.

— Εἶναι φοβερόν, εἶπε. Μισεῖ λοιπὸν πολὺ ὁ κύριος αὐτὸν τὸν λευκόν ;

— Τί σέ μέλλει ; ἐμπρός, καὶ μὴ ζητεῖς νὰ μάθης περισσότερα !

— Καλὰ, κύριε, ἐψιθύρισε ὁ Κικέρων, τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον, μελανὸν ὡς ἡ μελάνη, ἔλαβε τὴν χροιάν τοῦ ὀρειχάλκου.

Ἐδίσταζεν.

— Ὑπάκουσον· διέταξεν ὁ ἄλλος διὰ φωνῆς ἀγρίας.

Αἴφνης συνέβη τί ἀποτρόπαιον.

Πρῶτος ἐλθὼν ἐκεῖνος, ὅστις ἐφαίνετο ὁδηγῶν τὸν ἄλλον, ἐγκατέλειπε τὸ παράθυρον καὶ ἐστάθη κάτωθεν τοῦ τοίχου περιφροβος.

Ὁ μαῦρος μετὰ μυρίων προφυλάξεων ἠμιμήνοιζε τὸν κάλαθόν του καὶ κεφαλὴ ὄφρα ἐφάνη κατὰ τὸ ἦμισυ.

Ἦτο ἐν τῶν φοβερῶν ἐκείνων ἐρπετῶν τῶν ἀγνώστων ἐν Κούβα, ἀλλ' ἄτινα μολύνουσι τὴν Μαρτινίκαν καὶ τὴν Ἀγίαν Λουκίαν, τὰς δύο ἀντιζήλους τῶν Ἀντιλῶν, κκλοῦσι τριγωνοκέφαλα, ἢ σιδηρὰς ἀσπίδας, εἶναι οἱ ἀπαισιώτεροι καὶ κινδυνώδεστεροι τῶν ὄφρων, χιλιάκις κινδυνώδεστεροι τῶν κοραλίων ὄφρων καὶ τῶν κροταλιῶν.

Ὅ, τι διηγοῦνται περὶ αὐτῶν εἰς τὴν Μαρτινίκαν, ἐμποτεῖ τρόμον.

Οὐδὲν ὄνεται νὰ τὰ καταστρέψῃ εἰς τὰ πυκνὰ δάση καὶ τὰς λόχμας, ὅπου καταφεύγουσι καὶ αὐξάνουσιν ἀπέριωτος.

Ἐχει μῆκος πλέον τῶν δύο μέτρων καὶ πάχος ὅσον ὁ καρπὸς τῆς ἀνθρωπίνης χειρός.

Ἐχει τὸ πλεονέκτημα τοῦ ν' ἀναρριχᾶται καὶ ἔρπη ἐπὶ τῶν μᾶλλον ὀριζοντίων καὶ ὑψηλῶν τοίχων.

Ὁ περιηγητὴς ἀποβιβαζόμενος εἰς τὰς Γαλλικὰς κτήσεις ἀκούων τὰς ἱστορίας ὅπως ἐκεῖ διηγοῦνται ἢ βλέπων τοὺς ἀκρωτηριασθέντας τοὺς πλανωμένους ἐν ταῖς ὁδοῖς, ἀφοῦ διὰ τῆς μακρᾶς μαχαίρας δι' ἧς εἰσὶν ἐφοδιτασμένοι πάντες οἱ κάτοικοι τῆς Μαρτινίκας, ἠκρωτηριασθήσαν, ἀποκόψαντες οἱ ἴδιοι τὴν χεῖρα ἢ τὸν μηρὸν δὲν ἐμόλυνον οἱ ὄξεις ὀδόντες τοῦ ἐρπετοῦ, ὁ περιηγητὴς οὗτος λέγομεν, ἐντρομος δὲν ὄνεται νὰ κοιμηθῇ, φανταζόμενος, εἰς πᾶσαν ψυχρὰν ἐπαφὴν ἢ τὸν ἐλαχίστον θόρυβον ἐπίπλου τινός, ὅτι εὐρίσκεται πρὸ τοῦ ἐχθροῦ του, ἀεράτου, ἀλλὰ πάντοτε φοβεροῦ.

Μόνη ἡ ἐξαίσια καλλονὴ τῶν μερῶν ἐκείνων, ἠδύνατο νὰ κατορθώσῃ νὰ λησμονεῖται ἢ ἀέναντος ἀπειλῆ τῆς μάστιγος ἐκείνης.

Τὸ δείγμα τῆς τριγωνοκέφαλου σιδηρᾶς ἀσπίδος εἶναι θανάσιμον πάντοτε ἐκτὸς ἐὰν δὲν ἐξαντλήσῃ ἅπαν τὸ δηλητήριον αὐτῆς, ριπτομένη ἐπὶ τῆς λείας τῆς.

Διὰ τοῦτο ὁ Κάρρος, ὁ διατάσων τὸν Κικέρωνα, ἠκολούθει τρέμων τὴν σκηνὴν, ἧτις ἐλάμβανε χώραν ἐνώπιον αὐτοῦ.

Οἱ ὀδόντες του συνεκρούοντο.

Καὶ αὐτὸς ὁ μαῦρος ἔτρεμεν ὡς ἂν ἠπειλεῖτο ἢ ἰδίᾳ του ζωῇ.

Οἱ ὀφθαλμοὶ του, ὑπερμέτρως ἀνοικτοί, προσηλθόντο ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀποτρο-

παίου ἐρπετοῦ, ἧτις, ἐν τούτοις δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν ἐλκύσῃ, τὰ γόνάτα του συνεκρούοντο ὡς εἰ διετέλει ἐν μίθῃ, τὸ παχύχειλον στόμα του, δεικνύον διπλὴν σειρὰν λευκῶν ὀδόντων, ἔμμενον ὀρθάνοικτον.

Αἴφνης διὰ κινήματος, ταχέως ὡς ὁ λογισμὸς, παρεμέρισε τὸ σκέπασμα τῆς καλάθου, κλείων οὕτως σχεδὸν ὀλόκληρον τὸ ἀνοίγμα τοῦ στενοῦ παραθύρου διὰ τῆς βάσεως τῆς λιγοπλέκτου κανίστρου, καὶ ὁ τριγωνοκέφαλος, ἐλευθερωθεὶς, ὄρμησε μὲ τὴν ταχύτητα ἀπολυομένου κάλω συρομένου ὑπὸ βάρους τινός καὶ ἐσύρθη πρὸς τὴν σκιάδα τῆς ὁποίας τὸ παράθυρον ἐκλείσεν ὁ Κικέρων.

Ὁ μαῦρος τότε, στρεφόμενος πρὸς τὸν σύντροφόν του,

— Ἐγεινεν ! εἶπε.

Παρήλθε στιγμὴ, καθ' ἣν οἱ δύο μαῦροι ἐκράτουν τὴν πνοὴν των.

Ἀσθενὴς κραυγὴ τοὺς ἔκαμε ν' ἀνασκιρτήσουν, κατόπιν γογγυσμὸς καταπνιγείας ὑπὸ τῶν τοίχων τοῦ δωματίου.

Ὁ Κικέρων ὄθησε τὸ παράθυρον καὶ διὰ τοῦ στενοῦ ἀνοίγματος αὐτοῦ ἐβύθισε τὸ βλέμμα του ἐντὸς τῆς σκιάδος.

Καὶ ἐγένετο αὐτόπτης φοβερᾶς σκηνῆς.

Ὁ μαρκήσιος, κρημνισθεὶς ἐκ τοῦ ἀνακλίντρον ἔνθα ἀνεπαύετο, ἐκείτο ἐπὶ τῆς ψιάθης τοῦ ἐδάφους.

Διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς προσεπάθει ν' ἀπομακρύνῃ τὸ ἀπαισιον ἐρπετόν, ὅπερ ριφθὲν ἐπ' αὐτοῦ τὸν κατεπλήγωνε διὰ τῶν ὀδόντων του.

Ἀλλὰ νεναρκωμένος ὑπὸ τοῦ καταθλιπτικοῦ δηλητηρίου, παρεδαίρετο ἀσθενῶς ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἀγωνίᾳ.

Ἡ κεφαλὴ του ἐκτύπα ἐπὶ τοῦ δαπέδου, καὶ μετ' ὀλίγον ἔμμενεν ἀκίνητος.

Εἶχον μόλις παρέλθει πέντε λεπτὰ ἀπὸ τῆς πρώτης ἐμφανίσεως τῶν μαῦρων, καὶ τὸ ἔργον τῆς ἐκδικήσεως εἶχε συντελεσθῆ.

Ὁ μαρκήσιος ἀνεστραμμένος ἐπὶ τῆς ψιάθης ἀκίνητος δὲν ἀνέπνεε πλέον.

Τὸ φοβερόν ἐρπετόν περιβάλον τὸν λαϊμόν αὐτοῦ ἐφαίνετο καὶ τοῦτο ἀναπαυόμενον ἐπὶ τοῦ θύματός του.

Ὁσμὴ δυσώδης, νοσηρὰ, διακεχυμένη ἐν τῷ ἀναπαυτηρίῳ ἐκείνῳ, οὐ ἐμόλυνε τὰ ἐμπετάσματα, προέδιδε τὴν παρουσίαν τοῦ δηλητηριώδους δολοφόνου.

Ὁ Κικέρων ἐποίησε νεῦμα τῷ συντρόφῳ αὐτοῦ, καὶ ἀρξάμενος ἄσματος ὑποκώφου καὶ λαρυγγώδους, διὰ φωνῆς χαμηλῆς, ἤνοιξεν ἐξ ὀλοκλήρου τὸ παράθυρον καὶ πάραυτα τὸ ἀποτέλεσμα τῆς γοητείας κατέστη ἐπαισθητόν.

Μικρὸν κατὰ μικρὸν ὁ ὄφεις ἀπεσπᾶσθη, ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ κινῶν τοὺς ὑποκίτρινους κρικούς τοῦ σώματός του βραδέως, ἀπήλλαξε τὸν λαϊμόν τοῦ θύματός του καὶ ἐσύρθη εἰς τὸ ἄκρον τοῦ τοίχου πρὸ τῶν ἀτενῶν βλεμμάτων τοῦ μαύρου.

Ὁ γόης ἐξηκολούθησε τὸ ἄσμα του, διεσκέλισε τὸ ἔρεισμα τοῦ στενοῦ παραθύρου, καὶ ἀθορύβως καὶ βαθμηδὸν ἐφθασε μέχρι τοῦ ἐρπετοῦ, τοῦ ἀκινδύνου ἄλλως τε ὡς ἐκ τῆς πάλης, εἰς ἣν εἶχε πρὸ μικροῦ ἐπιδοθῆ.

Τότε, καλύπτων αὐτὸ διὰ τῆς καλάθου,

συνέλαθε τὸν δεσμώτην, καὶ τὸν περιέκλεισεν εἰς τὴν ἐκ λίγου φυλακὴν, ἐξ ἧς οὐδ' ἀπεπείραθη νὰ ἐξέλθῃ.

Ὁ Κάφρος, ἀσφαλῆς ἦδη, ἤνοιξε τὴν θύραν τῆς σκιάδος, καὶ ἔλλθων ἔκυψεν ἐπὶ τοῦ μαρκησίου.

Ἦγειρε τὴν μίαν τῶν χειρῶν του, ἥτις ἐπανεπέσεν ἀκίνητος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ἐπέθεσε τὸ εὖς αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ στῆθους τοῦ θνήσκοντος.

Ἦκούετο μόλις ἀσθενὴς ρόγχος, ὅστις βαθμηδὸν ἐξέλιπεν.

Ἐξήγαγε τότε ἐκ τοῦ κόλπου του φιάλην καὶ ἔτριψε τὸ μέτωπον καὶ τὰ χεῖλη τοῦ μαρκησίου διὰ τοῦ ἐν αὐτῇ περιεχομένου ὑγροῦ.

Ἦτο καθκρὸς αἰθὴρ τοῦ Ζαφία (ζαχαροκαλάμου) τῶν Ἀντιλλῶν.

Ὁ μαρκησίου ἤνοιξε τοὺς ἦδη ἐσθεσμένους καὶ ἀποκρυσταλλωμένους ὀφθαλμοὺς του.

Ἄλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ τὰ ἀντικείμενα.

Ἐν τούτοις εἰς τὴν θέαν τῆς ἀποτροπαίου μορφῆς τῆς ἐπ' αὐτοῦ κλινούσης ἀνεσκήρτησεν.

Ὁ Κάφρος ἐπλησίασε τὸ στόμα του εἰς τὸ εὖς τοῦ ἐπιθανάτου.

— Ἐφόνευσες, τῷ εἶπε, σὲ φονεύουν· εἶναι ὁ νόμος τοῦ Ταλιόν.

Τὸ πεπλανημένον ὄμμα τοῦ μαρκησίου προσηλώθη ἐπ' αὐτοῦ καὶ εἶτα ἐσβέσθη.

Ὁ Κικέρων εἶχεν ἦδη φθάσει ἐπὶ τοῦ κατωφλίου.

— Ἄς φύγωμεν, κύριε, εἶπεν· ἀκούω θόρυβον.

Ἄλλ' ὁ θόρυβος ἀπεμακρύνθη.

Ἦτο ὑπηρέτης τοῦ Καρδένας, ὅστις ἐμακρύνετο φέρων τὴν σκαπάνην αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὄμου.

Οἱ δύο μαῦροι ἠκολούθησαν τὴν αὐτὴν ὁδόν, δι' ἧς ἦλθον ὅπως ἐκτελέσωσι τὴν ἐγκληματικὴν αὐτῶν ἐπιχείρησιν.

Οὐδεὶς εἶδεν αὐτοὺς διερχομένους διὰ τῶν συστάδων τοῦ ἰνδοκαλάμου τῆς καφεΐνης καὶ τοῦ καπνοῦ, διότι τὰς διήλθον συρόμενοι ὡς τὰ ἔρπετά.

Ἦ νύξ ἐπῆρχετο ὄχι μελανὴ ὡς αἱ νύκτες ἡμῶν τοῦ Βορρά, ἀλλὰ βαθυκρούς καὶ θερμὴ, καὶ ἐνταύτῳ φωτεινὴ, συγχεομένη μετὰ τῆς φλογερᾶς λαμπρότητος τῆς ἡμέρας, λάμπουσα ὡς τὸ ἠλεκτρικὸν φῶς καθαρὰ ὡς εἰ ἕκαστος τῶν ἀστέρων τῶν ἀνυψουμένων ὑπὸ τοῦ βαθυκυάνου στερεώματος, εἶχε τὴν δύναμιν τῆς λαμπρῆς τῆς σελήνης, ὅταν ἐφθανες εἰς τὴν παραλίαν, ἥτις ἐφαίνετο ἡρεμος ὡς κάτοπτρον ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν ἰταλικῶν ὀρυμμάτων τῆς μεγαλοπρεποῦς ἐπισφίσεως.

Εἰς κολπίσκον τινὰ ἦτο προσδεδεμένη ἄκατος ἔχουσα ἓνα μόνον ἰστόν, εἰς ὃζώδη καὶ ραχητικὸν κορμὸν δένδρον, οὐτινος αἱ ρίζαι ἐβυθίζοντο εἰς τὴν ἄμμον· ὁ τρίγωνος ἰστός τῆς ἦτο περιτετυλιγμένος.

Ὁ Κάφρος ἐπήδησεν εἰς τὴν λέμβον ταύτην, ἔλυσεν τὸν κάλω καὶ ἤρξατο κωπηλατῶν μετὰ δύναμιν.

Ἐντὸς μικροῦ εἶχεν ἀρκούντως ἀπομακρυνθῆ τῆς ἀμμώδους παραλίας καὶ ὁ μόνος

ἰστός τῆς ἀνεπετάσθη κατὰ τῆς αὔρας, ἥτις ἤρξατο πνέουσα, ὅτε ἠκούσθη θόρυβος μεμακρυσμένους καὶ συγχευμένους, ὁμοίος πρὸς τὸν προζενούμενον ὑπὸ τῆς κινήσεως ὄχλου, ὅστις ἐτάραξε τὴν σιγὴν τῆς νυκτός, καὶ ὁ κώδων τῆς ἐπαύλεως ἐσήμανεν, ἀναγγέλλων κίνδυνόν τινα ἢ θάνατον.

— Εἶχες δίκαιον, Κικέρων, εἶπεν ὁ Κάφρος, ἐφύγαμεν ἐγκαίρως.

Ὁ μαῦρος δὲν ἀπεκρίθη.

Ὁ Κάφρος ἐξηκολούθησε :

— Θὰ ἐπανεέλθωμεν εἰς τὴν νῆσόν σου, ὅπου, ἀποβιβαζόμενος, θὰ λάβῃς τὸ συμφωνηθὲν τίμημα. Ἄλλὰ μὴ λησμονεῖς ὅτι, ἂν ποτὲ λέξις τις περὶ τοῦ ταξειδίου τούτου διαφύγει τῶν χειλέων σου, θὰ ἀποθάνῃς.

» Ἦ σιωπὴ σου ἠγοράσθη, ὠραῖος οἰκίσκος μετὰ γαιῶν περὶ αὐτόν, γαιῶν, ἄς μόνος δὲν θὰ ἐπαρκῆς νὰ καλλιεργήσῃς ἀφ' ἐνός καὶ ἡ ἀπώλειά σου ἀφ' ἐτέρου ἂν προφέρῃς λέξιν. Ὁ βραχίων τοῦ αὐθέντου θὰ σὲ εὔρῃ ὅπου ἂν κρυβῆς, ἀκόμη καὶ εἰς τὰ πυκνὰ δάση τῆς Ἀγίας Λουκίας».

— Εἶναι λοιπὸν πολὺ ἰσχυρὸς ; ἠρώτησεν ὁ ναρκωτῆς τῶν ὄψεων.

— Περισσότερον, βασιλέως. Πρόσεξε !

Ὁ Κικέρων, τρομάξας, ἐπέθηκε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων του.

Ἦ λέμβος ἐπλεεν ἀθρόυθως πρὸς δυσμάς, ἀπομακρυνομένη τῆς ἀκτῆς.

Ὁ ἄνεμος, καθιστάμενος ἰσχυρότερος, τὴν παρέσυρεν ὡς πτίλον κύκνου ἐν μέσῳ τῶν ἐκκαλεταθιέρων νησιδρίων, ὅπου ἠφανίζετο ἐν ταῖς δάσεσι τούτοις τοῦ Ὁκεανοῦ, ὅστις εἰς τὰ μαγικὰ ἐκεῖνα κλίματα ἔχει θεᾶς φαινόμενα εἰς ἡμᾶς ὡς ἐπινοήματα τῆς φαντασίας.

[Ἐπεται συνέχεια]

TONY

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΕΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ὁ Ἐχθρός.

[Συνέχεια]

— Εἰς τί εἶναι ἔνοχος ; εἶπε τεθλιμμένως ἡ νεκρὰ γυνὴ. Δὲν ἤξευρε τί ἀπέγεινεν ἡ νέκ, τὴν ὁποίαν ἐγνώρισεν εἰς Κορδελιέρην, τὴν ὁποίαν ἠγάπησε καὶ τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ ἴσως ἀκόμη. Τυχῶν κακῶν συμβούλων καὶ παρασυρθείς εἰς ὀλεθρίαν ὁδόν, ἐσπατάλησε τὴν πατρικὴν του περιουσίαν· πρέπει τάχα νὰ τὸν μεμφθῆτε, διότι ζητεῖ νὰ σώσῃ τὸ ὄνομά του ἀπὸ τῆς πωλήσεως, περὶ τῆς ὁποίας μοὶ ἐλέγατε πρὸ ὀλίγου ; Ἐπειδὴ ὁ μαρκησίου Βερβεῖν θέλει νὰ νυμφευθῆ, νὰ ἀλλάξῃ δηλαδὴ βίον, ἀκολουθεῖ πιθανῶς τὰς συμβουλὰς, τὰς ὁποίας τῷ ἐδώκατε.

Καὶ ὁ κ. Δελασέρ ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν.

— Δὲν ἤξευρον, ὅ,τι μοὶ εἶπατε, ἐπανε-

λαβεν ἡ κόμησσα, τώρα ὁ' ἐννοῶ καὶ θὰ ἐννοῆτε καὶ σεῖς διὰτὶ ὁ μαρκησίου ἀπεφάσισε νὰ συζευχθῆ τὴν θυγατέρα τοῦ κυρίου Λατραδ.

— Τί εἶναι αὐτὸς ὁ κύριος Λατραδ ;

— Ἀρχαῖος ἐργολάβος, ὅστις ἐκέρδησεν ἑκατομμύρια.

— Ὡστε εἶναι ἀποφασισμένος ὁ γάμος αὐτός ;

— Ναί, κύριε κόμη, κρίνετε λοιπὸν ἐὰν δὲν ἔχω δίκαιον ν' ἀνησυχῶ.

— Πῶς τὸ ἔμαθες αὐτό ;

— Ἀπὸ τὴν ἰδίαν τὴν δεσποινίδα Λατραδ, τὴν ὁποίαν ἀπῆντησα πρὸ ἡμερῶν εἰς τὰ καταστήματα τοῦ Printemps.

— Τότε γνωρίζεις αὐτὴν τὴν δεσποινίδα ;

— Τὴν γνωρίζω. Ὅτε ἤμην παιδαγωγὸς τῆς μίς Φόρστερ, ἡ λαίδη Φόρστερ κατῴκει εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Λατραδ.

» Διὰ λόγον, τὸν ὁποῖον δὲν ἠθέλησα νὰ μάθω, ὁ κύριος Λατραδ ἠθέλησε νὰ οἰώξῃ τὴν παιδαγωγόν, τὴν ὁποίαν εἶχε διὰ τὴν κόρην του, τότε προσεφέρθη νὰ συστήσῃ ἐμὲ πρὸς τὴν κυρίαν Λατραδ ὡς παιδαγωγόν καὶ τοιουτοτρόπως ἐπὶ δύο ἔτη ἡ δεσποινὶς Ἀδέλα Λατραδ ἐχρημάτισε μαθήτριά μου.

— Εἶναι νέα ;

— Εἶκοσι καὶ ἐνὸς ἐτῶν νομίζω.

— Εἶναι εὐμορφος ;

— Ὅχι, ἀλλὰ δὲν στερεῖται καὶ τινος χάριτος· περιπλέον δὲ εἶναι πεπαιδευμένη, εὐφυὴς καὶ ἔχει ἐξάαιρετον καρδίαν.

Ὁ κόμης ἐπληξεν τὸ μέτωπον.

— Ἦσαν ὁ κύριος Λατραδ καὶ ἡ θυγάτηρ του, ἐψιθύρισε.

— Τί λέγετε, κύριε κόμη ;

— Τίποτε, ἐσκεπτόμην ἀπλῶς· ἀλλὰ λέγω ὅτι ὁ μαρκησίου Βερβεῖν δὲν ἐνυμφεύθη ἀκόμη.

— Ποῖον μέσον ἔχετε τώρα νὰ ἐμποδίσετε τὸν γάμον αὐτόν ;

— Θὰ ζητήσω τὸ μέσον καὶ θὰ τὸ εὔρω.

— Ἐχω λόγον νὰ πιστεύω ὅτι τὰ πραγματὰ εἶναι πολὺ προχωρημένα.

Ὁ κόμης ἀνέτεινε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐμεινεν ἐπὶ στιγμὴν σιωπηλός· εἰς μάτην ὁ' ἐζήτην ν' ἀποκρύψῃ ἀπὸ τῆς κομῆσεως τὴν ταραχὴν καὶ τὴν ἀνησυχίαν του.

— Δὲν ἔλεγες πρὸ ὀλίγου, ἐπανελάθειν, ὅτι ὁ μαρκησίου ἠγάπησε τὴν Χρυσουγὴν καὶ ὅτι τὴν ἠγάπα ἴσως ἀκόμη ;

— Τὸ εἶπον αὐτό, κύριε κόμη.

— Πιστεύεις ὅτι πράγματι τὴν ἠγάπησε ;

— Τὸ πιστεύω, κύριε κόμη, ἀπεκρίθη μετὰ πεποιθήσεως.

— Ἐστὼ· ἀλλ' ἔλαβε καιρὸν διὰ νὰ τὴν λησμονήσῃ.

Ἦ κόμησσα ἠγέρθη καὶ ἀνταπῆντησε μετὰ μεγαλοπρεποῦς ὑπερφηανίας :

— Ἦ θυγάτηρ σας, κύριε κόμη, εἶναι ἐξ ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι ἐμποιοῦσι μέγαν ἔρωτα· ὅταν ἀγαπῶνται αἱ τοιοῦτου εἶδους νεανίδες, ἀγαπῶνται μέχρι θυσίας τῆς ζωῆς.

Ὁ κ. Δελασέρ ἀνεσκήρτησεν ἄκων.

Ἄφου πολλακίς ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου, προσήλωσεν ἐπὶ τῆς συζύγου αὐτοῦ παραδόξον βλέμμα, ὅπερ ἠνάγκασεν αὐτὴν νὰ ταπεινώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς.